

Een oude vijand

Tom Wood bij Boekerij:

De jager

De vijand

Het spel

Een oude vijand

TOM WOOD

EEN OUDE

VIJAND

Hij is een beruchte huurmoordenaar.
Maar dit keer moet hij juist een leven redden.

ISBN 978-90-225-8657-0

ISBN 978-94-023-1276-8 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Better Off Dead*

Vertaling: Gert van Santen

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: Davy van der Elsen

Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2014 Tom Hinshelwood. The moral right of the author has been asserted

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn ouders

Een vereffende rekening

BONN, DUITSLAND

1

Vandaag draaide alles om wachten. Sommige dingen konden niet overhaast worden gedaan. Geduld en voorbereiding waren noodzakelijk voor de succesvolle uitvoering van zelfs de meest routineuze professionele moord. Het enige routinematige aan dergelijke opdrachten waren de voorbereidingen die erin gingen zitten en het geduld dat bij de uitvoering aan de dag moest worden gelegd. Als tijdens de aanloop van de onderneming de kantjes ervan af werden gelopen – waardoor onvoorziene gebeurtenissen over het hoofd werden gezien en niet in de planning werden opgenomen – werden gegarandeerd fouten gemaakt. Fouten waren eveneens onvermijdelijk als de opdracht niet met de maximaal haalbare rust en toewijding zou worden uitgevoerd. In het onderhavige geval, gezien het doelwit, was inachtneming van deze twee protocollen niet alleen noodzakelijk, maar onontkoombaar.

Hij was een man van halverwege de dertig, maar misschien wat ouder of jonger. Dat was lastig te zeggen omdat nagenoeg alle informatie over hem ongeverifieerd was. Het betrof óf speculatie, óf het waren verhalen uit de tweede hand, geruchten of nattevingerwerk. Hij had geen naam. Hij had geen verblijfplaats. Geen vrienden of familie. Zijn achtergrond ontbrak volledig. Hij was geen politicus of drugsbaron of oorlogscrimineel. Hij was geen militair en werkte niet voor een inlichtingendienst, in elk geval niet actief, maar hij kon ook geen burger worden genoemd. Het enige waar met iets van zekerheid wat over kon worden gezegd, was zijn beroep. Hij was moordenaar. De cliënt had hem dé moordenaar genoemd en aangegeven dat hij recentelijk een ander team achter hem aan had gestuurd. Als er een boek zou zijn geschreven over de kunst van het professioneel moorden, zou het van zijn hand zijn. Zo'n boek bestond natuurlijk niet. Als dat wel zo was geweest, zou het team dat zich nu gereedmaakte om hem te vermoorden zich elk woord hebben ingeprent.

Hij had een onopvallende verschijning. Hij was lang, maar geen reus. Hij had donker haar en donkere ogen. De vrouwen in het team konden

het er niet over eens worden of hij al dan niet aantrekkelijk was. Hij ging gekleed als een advocaat of bankier en droeg kostuums van goede kwaliteit, zij het dat ze hem iets te groot waren. Toen ze hem voor het eerst hadden gezien was hij gladgeschoren, maar momenteel had hij een stoppelbaard van een paar dagen. Het enige opvallende aan hem was zijn licht manke tred, waarbij hij zijn gewicht wat meer op zijn rechterbeen liet rusten. Ze waren het erover eens dat het niet ernstig genoeg was om er voordeel uit te kunnen halen.

Er stond een miljoen euro op een geblokkeerde Zwitserse derdenrekening. Het geld was van hen zodra ze bewijs konden leveren van de dood van de moordenaar. Het liefst zijn intacte hoofd, of anders in elk geval onweerlegbaar fotografisch dan wel videobewijs.

Ze vormden een hecht kwartet – twee mannen en twee vrouwen. Allen Scandinaviërs: twee uit Denemarken, een uit Zweden en een uit Finland. Ze werkten al jaren samen. Altijd met zijn vieren. Nooit met anderen. Ze waren niet actief als een van hen er niet bij kon zijn. Ze waren zowel vrienden als collega's. Het was de enige manier om mensen te vertrouwen in de wereld van de contractmoorden. Als ze niet werkten, gingen ze zo veel mogelijk met elkaar om. Ze nodigden elkaar om beurten uit voor barbecues, etentjes of een bioscoopbezoek. Ze waren in bepaalde periodes meer dan vrienden geweest, maar die tijd lag achter hen. Relaties binnen het team waren slecht voor de zaken, zo hadden ze uiteindelijk besloten. Hun opdrachten waren per definitie gevaarlijk. Ze konden het zich niet veroorloven om zich te laten afleiden.

Er was geen leider omdat ze elk over unieke vaardigheden en talenten beschikten en daardoor superieur waren op hun specifieke expertisegebied. Als er gebruik moest worden gemaakt van een bom gebeurde dat volgens de instructies van de Deense explosievenexpert, die zijn creaties de namen van voormalige geliefden gaf. Als er een moord op afstand moest worden gepleegd, ging de eer naar de Finse vrouw, die de meeste scherpschutterservaring had. Als er gif moest worden gebruikt nam de Zweedse chemicus de beslissingen met zijn autoritaire baritonstem. Als een doelwit moest worden geschaduwd, deelde de Deense vrouw, die geweldig toneel kon spelen en alles van surveillance wist, de lakens uit. Als geen van de teamleden over de betere competenties beschikte, gingen ze democratisch te werk. De regeling functioneerde goed. Ego's werden in toom gehouden en het werk verliep zonder problemen. Niemand had eronder te lijden – met uitzondering van

het doelwit. Maar nooit meer dan waarvoor ze betaald kregen. De Scandinaviërs waren geen sadisten. Tenzij ze daarvoor werden ingehuurd.

Het was een unanieme beslissing geweest om vandaag alleen te wachten. Het doelwit was zelfs nog lastiger in het nauw te drijven dan ze op grond van de verstrekte informatie hadden kunnen vermoeden. Hij had er geen idee van dat hij in de gaten werd gehouden, maar de door hem aangewende voorzorgsmaatregelen grensden aan het obsessieve. Toch was het verstandig dat hij er gebruik van maakte. Er werd tenslotte op hem gejaagd, en vooralsnog had hij het team niet de kans gegeven om toe te slaan. Hij had niet alleen de reputatie een uitzonderlijk goede moordenaar te zijn – het bleek dat hij ook uitzonderlijk lastig te doden was. Een buitengewone combinatie van talenten, daar waren ze het allemaal over eens, en ze waren het er ook over eens dat ze een aantal van zijn voorzorgsmaatregelen in hun eigen repertoire zouden opnemen wanneer dit achter de rug was. Misschien zouden ze zich op een dag, net als hij, aan de verkeerde kant van een contract bevinden.

Hij verbleef in een statig hotel in het meest centraal gelegen stadsdeel. Behalve de hoofdingang waren er nog drie manieren om het hotel binnen te komen dan wel te verlaten. Gezien de omvang van hun team konden ze die allemaal in de gaten houden, maar dan zouden ze zich te ver uit elkaar bevinden om in actie te komen als hij zich vertoonde. Hij vertrok nooit twee keer achter elkaar via dezelfde uitgang en gebruikte nooit de ingang waardoor hij de keer ervoor was binnengekomen – tot het moment waarop dat wel gebeurde en het in de praktijk onmogelijk werd om zijn volgende keuze te voorspellen. De Finse, die niet alleen een getalenteerd scherpschutter was, maar ook het een en ander van statistiek wist, brak geërgerd een pen in tweeën.

Het doelwit had een luxe kamer op de tweede verdieping. Hij had tevens de kamer ernaast geboekt. Dat maakte het een probleem om vast te stellen waar hij sliep. Vanwege de deur die de beide vertrekken met elkaar verbond, was dat onmogelijk. Het leek erop dat hij overdag sliep. Als het licht was, bracht hij in elk geval het grootste deel van zijn tijd in het hotel door, hoewel nooit lang genoeg om bevorderlijk te kunnen zijn voor een gezond slaappatroon. De langste tijd die hij aantoonbaar in een van zijn kamers had doorgebracht was vijf uur. Vaak was hij aanzienlijk langer in het hotel, of dat nu in de bar was, in het restaurant, de fitnessruimte of gewoon in de lobby om een krant te lezen. De tijd-

stippen waarop hij in het hotel arriveerde of er vertrok waren nooit dezelfde. De enige gewoonte die hij had was dat hij altijd de trap gebruikte, nooit de lift, ondanks het feit dat hij licht met zijn been trok.

Niet dat het hotel een goede locatie was om toe te slaan. De kamers die hij geboekt had bevonden zich in de buurt van de liften, waar regelmatig mensen liepen. Ze hadden weinig tot geen kans om hun doelwit te elimineren zonder daarbij door andere gasten te worden gestoord. Het was moeilijk om niet gefrustreerd te raken. Ze waren eraan gewend dat zij degenen waren die bepaalden waar en wanneer een opdracht werd uitgevoerd, niet dat hun doelwit voor hen besloot waar dat níét zou gebeuren. Ze hielden hun wrevel onder controle en drukten elkaar op het hart rustig te blijven. Dit kon allemaal worden verwacht. Voorbereiding en geduld.

Hij leek geen specifieke bezigheden buiten het hotel te hebben. Soms haalde hij wat te eten bij stalletjes die overdadig vet junkfood verkochten. Bij andere gelegenheden at hij in restaurants waar de duurste en meest verfijnde gerechten op de kaart stonden. 's middags kon hij zomaar een paar uur in een museum rondlopen om er de tentoongestelde collecties te bewonderen. De volgende dag las hij een boek waarmee hij zich van het ene naar het andere café begaf. Daarbij bleef hij nooit langer dan een uur in hetzelfde etablissement, en soms maar een paar minuten. Nadat ze tot de conclusie waren gekomen dat hij zo eenzellig was dat hij bijna een kluizenaar leek, bracht hij een avond in een cocktailbar door waar hij vrouwen het hof maakte.

Hij had geen mobiele telefoon, maar maakte met – volgens de Finse – willekeurige tussenpozen gebruik van internetcafés of telefoonscellen. Ze vonden geen sporen van zijn activiteiten toen de Deense surveillancespecialiste daarna dezelfde pc of telefooncel gebruikte. Ze vroegen zich af of de betreffende activiteiten voor hem noodzakelijk waren of alleen maar voor de schijn, om eventueel niet door hem opgemerkte achtervolgers op het verkeerde been te zetten en te misleiden.

‘Het werkt,’ zei de Zweed.

Ze hadden er geen idee van waarom hij hier was. Dat kon om allerlei redenen zijn. Misschien bereidde hij zich voor op een klus en was hij bezig de stad en zijn werkterrein te verkennen. Misschien was hij op de vlucht en verbleef hij hier incognito in de hoop dat zijn vijanden hem niet zouden vinden. Of zou dit de manier zijn waarop hij zijn dagelijks leven leidde als hij niet aan het werk was? Het was geen leven,

daar waren ze het allemaal over eens, ongeacht het aantal nullen in het bedrag dat hij voor zijn diensten kon vragen. Als hij elk wakker moment in een ononderbroken toestand van waakzaamheid moest doorbrengen, waren er betere manieren om de kost te verdienen. Het deed hen beseffen hoeveel geluk ze hadden. Ze keken uit naar de afronding van deze opdracht en hun volgende samenzijn. Het was de beurt van de Zweed, en iedereen was dol op zijn echtgenote. Ze doceerde natuurkunde, maar zou evengoed professioneel partyplanner kunnen zijn. Ze zeiden dat regelmatig tegen de Zweed, die daar erg trots op was.

Een aanslag onderweg bleek even lastig te organiseren als op een specifieke locatie. Het doelwit maakte afwisselend gebruik van bussen, taxi's, de ondergrondse, treinen en de benenwagen zonder dat daar ook maar iets van een patroon in leek te zitten. Afstanden waren niet relevant. Zo kon hij vijf kilometer lopen om een restaurantje te bezoeken, maar nam hij soms een taxi om twee straten verder te komen of reed hij een uur in de ondergrondse om uiteindelijk weer naar buiten te komen bij het station van vertrek. In hoeverre hij bij dat soort reisjes last had van zijn manke been konden ze niet zeggen.

In open ruimtes bleef hij tussen de mensen, en hij liep nooit in een rechte lijn. In smalle straten bleef hij uit de buurt van de stoeprand en verplaatste hij zich dicht langs winkelpuien. Zijn handen waren altijd uit zijn zakken. Als hij onderweg koffiedronk, hield hij de beker in zijn linkerhand.

'Zodat zijn dominante hand altijd beschikbaar is,' merkte de Finse op.

'En als hij tweehandig is?' vroeg een van de Denen.

De Finse antwoordde: 'De kans daarop is minder dan één procent. Het zou zomaar kunnen dat hij zijn linkerhand gebruikt om waarneemers te laten denken dat hij linkshandig is.'

'Laten we ervan uitgaan dat hij tweehandig is,' zei de tweede Deen. 'Laten we ervan uitgaan dat hij altijd even gevaarlijk is, ongeacht de hand die hij gebruikt.'

De andere drie knikten.

Ze opereerden iedere dag vanuit een nieuw busje dat ze 's ochtends huurden. Ze sliepen om beurten in de laadruimte terwijl de anderen werkten. Ze hadden voldoende kleding en accessoires bij zich om ervoor te zorgen dat hij degenen die hem te voet volgden nooit zou herkennen. Soms moesten ze hem laten gaan om hun dekmantel te be-

schermen, maar dat hoorde er nu eenmaal bij. Neem geen risico's, zeiden ze tegen elkaar. Ze wisten dat hij op een gegeven moment naar het hotel terug zou keren omdat de Deense surveillance-expert had ingebroken in het registratiesysteem. Ze wisten hoe lang hij bleef, hoeveel hij betaalde, zelfs wat hij via de roomservice had besteld en dat hij om beddengoed zonder dons en rokerskamers had verzocht.

'Maar in al die tijd dat we hem hebben geobserveerd heeft hij niet één sigaret gerookt,' merkte de Zweed op.

'Als je daar maar geen conclusies aan verbindt,' drukte de Finse hem op het hart. 'Het enige consistente aan dit heerschap is zijn inconsistentie.'

'Je klinkt alsof je hem respecteert.'

'Dat doe ik ook,' zei ze. 'Hij is een leeuw.'

'Een leeuw?'

Ze knikte, en er verscheen een glimlach op haar gezicht. 'Zijn hoofd staat vast geweldig boven mijn open haard.'

2

Twee dagen later klonk de stem van de Deense – die tot het duo behoorde dat de moordenaar te voet schaduwde – door de luidspreker van de mobiele radio-unit die achter in de gehuurde bus was geïnstalleerd.

‘Hij koopt kampeerspullen.’

De Zweed drukte de zendknop op het controlepaneeltje in en zei in de microfoon: ‘Wat voor spullen?’

‘Een brander, vaste brandstof, een waterdichte slaapzak, elastische spankoorden, slaapmatten met schuimvulling, een wandelstok... Dat soort dingen. Ik kan niet alles zien wat hij op zijn wagentje heeft gelegd.’

De Finse behoorde ook tot het schaduwteam, maar bevond zich buiten de winkel. Haar opvallende rode haar ging schuil onder een pruik. ‘Zitten er ook spullen bij voor koud weer?’

De Zweed wachtte tot de Deense kon antwoorden zonder gevaar te lopen te worden opgemerkt. Na een korte stilte zei ze: ‘Niet voor zover ik dat kan beoordelen. Zal ik wat dichterbij hem toe gaan?’

‘Blijf op veilige afstand,’ antwoordde de Zweed. ‘Dit kan een trucje zijn om eventuele surveillance uit de tent te lokken. We trekken geen conclusies over hem. Neem geen enkel risico, oké?’

‘Duidelijk.’

De Finse zei: ‘Volgens mij is hij bezig een klus voor te bereiden.’

‘Dat kun je onmogelijk zeker weten,’ antwoordde de Zweed.

Ze reageerde onmiddellijk omdat ze buiten de winkel stond en er geen gevaar was op ontdekking. ‘Hij gaat niet voor de lol kamperen, dat weet ik wel.’

‘Het is niet zeker dat hij gaat kamperen.’

‘Praat wat zachter,’ zei de mannelijke Deen, en hij draaide zich om in zijn slaapzak.

De volgende dag was hetzelfde: meer wachten. Ze hadden gezien hoe

hij gebruikte mobiele telefoons kocht van een marktkoopman en bij twee verschillende winkels beltegoed aanschafte. De Finse had gekozen voor de surveillance te voet. Ze genoot ervan het doelwit van relatief korte afstand te observeren en haar vaardigheden te gebruiken om ongezien te blijven, ondanks zijn behoedzaamheid. Ze nam natuurlijk geen enkel risico, hoezeer ze de anderen ook wilde imponeren, met name de Zweed, die haar zowel opwond als frustreerde gedurende de momenten waarop ze niet dacht aan haar vriend of de knappe echtgenote van de Zweed.

De Finse wilde degene zijn die deze klus tot een goed einde bracht. Niet noodzakelijkerwijs door zelf de trekker over te halen, maar door hen van het voordeel te voorzien dat ze zich tot op heden nog niet echt hadden kunnen verschaffen. Als ze het doelwit niet uit het oog verloor, wat de anderen vaak overkwam, zou hij haar misschien naar een locatie voeren waar ze konden toeslaan of zou ze op extra informatie stuiten waarvan ze gebruik konden maken om dat te doen.

Het was niet hun stijl om iemand op straat neer te schieten. Ze wilden graag in vrijheid leven om van hun hoge, belastingvrije vergoeding te kunnen genieten. Het kwam zelfs maar incidenteel voor dat ze een lichaam achterlieten. Een combinatie van cocktails van vleesoplossende enzymen en zuren van de Zweed en de bereidheid van de Finse om elektrisch gereedschap in te zetten, zorgde ervoor dat er na een moord onvoldoende van het slachtoffer overbleef om te kunnen worden geïdentificeerd. Hoewel ze er extra kosten voor in rekening brachten, behoorden dergelijke *cleanups* tot de standaardprocedure. De Finse hield haar voorliefde voor het gebruik van cirkelzagen en bandschuurmachines geheim voor de andere drie. Als meisje had ze het ontweien van rendieren altijd het favoriete onderdeel gevonden van het jagen met haar vader.

Ze inspecteerde de daarvoor benodigde gereedschappen terwijl ze het doelwit volgde in een bouwmarkt en een grote doe-het-zelfzaak. Ze hadden er een handcirkelzaag van haar favoriete merk op voorraad. Hij beschikte over een zaagblad van 1900 mm en een vermogen van 1300 watt. Daar kon je een hoop leuke dingen mee doen – mits je de juiste beschermende kleding droeg, anders werd het een vreselijke smeerboel.

‘Hij heeft een autogeen lasapparaat gekocht,’ fluisterde ze in haar daspeldmicrofoon. ‘En een goeie ook.’

De lage, vriendelijke stem van de Zweed klonk in haar oor. ‘Wat is die gast van plan? Zou hij echt met een klus bezig zijn?’

‘Misschien gaat hij iets in elkaar zetten.’

‘Maar wat dan?’ zei hij.

Ze hield het doelwit op zo groot mogelijke afstand en zag hoe hij een veiligheidsbril, een gasfles en dikke handschoenen meenam voor gebruik met de lasbrander. Hij zocht ook een kleine generator inclusief dieselolie uit en een opvouwbaar plateauwagentje om er zijn aankopen mee te vervoeren. Bij de kassa flirtte hij even met de veel oudere vrouw die hem hielp. De glimlach die tot lang na zijn vertrek op haar gezicht lag, zei de Finse dat ze zich had geamuseerd.

Ze volgde het doelwit niet naar buiten, maar gaf de Zweed een update over zijn nieuwe aankopen, waarna de Deense man het overnam. Hij droeg een elegant zakenkostuum – het tegenovergestelde van de gemakkelijke spijkerbroek en het leren jasje dat hij de dag ervoor aan had gehad. Hoewel hij ontegenzeggelijk een stuk aantrekkelijker was dan de Zweed, bleef de Deen niet lang in haar fantasieën hangen. Ze voelde niet die elektriciteit tussen hen. De Finse nam achter de radio plaats zodat de Zweed een dutje kon doen. Ze zag zijn borst op en neer gaan onder de stof van de slaapzak.

Terwijl de Deen hen op de hoogte hield van het doen en laten van het doelwit reed zijn landgenote het busje de stad door. Daarbij hield ze ten minste een straat of twee afstand van de man die ze volgden, maar ze liet de voorsprong nooit zo ver oplopen dat ze niet in staat zouden zijn een eventuele kans te benutten. Zo’n kans deed zich natuurlijk niet voor, of beter gezegd: het doelwit gaf hem gewoon niet weg.

Het moest vermoeiend zijn, dacht de Finse, om een zo oplettend leven te leiden waarin je onafgebroken op je hoede moest zijn en elke handeling niet alleen van tevoren moest worden afgewogen maar bovendien in alle perfectie moest worden uitgevoerd. De Finse kon zoiets niet, en ze was dankbaar dat ze dat niet hoefde. Ze zou nooit alleen werken. Dat was zelfmoord. Met zijn vieren waren ze veiliger. Niemand, hoe goed hij ook was, kon even effectief zijn als een team. Dat zouden ze met deze opdracht gaan bewijzen.

‘Volgens mij hebben we iets,’ zei de stem van de Deen door de luidspreker.

‘Vertel,’ zei ze.

‘Hij is een self-storageloods binnengegaan.’

De Finse rechtte haar rug. ‘Interessant.’

‘Dat vond ik ook.’

‘Hij hangt al een tijdje bij de receptie rond.’

‘Het ziet ernaar uit dat hij een unit gaat huren.’

‘Klopt,’ zei de Deen. ‘Tenminste, dat is wat ik ervan maak. Wacht even... ja, hij loopt achter een medewerker aan naar buiten. Ik zie sleutels en formulieren. Hij wordt naar zijn unit gebracht.’ Hij kon de opwinding in zijn stem niet verbergen.

De Finse drukte haar handpalmen tegen elkaar.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg de Zweed, die zich bewoog in zijn slaapzak.

De Finse glimlachte naar hem. Hij zag er heel schattig en verwilderd uit. ‘We hebben misschien iets.’

De Deense gebruikte een laptop om op afstand in het systeem van het opslagbedrijf in te breken en wist wat bruikbare informatie boven water te halen. De gehuurde unit had een inhoud van elf kubieke meter en bevond zich in een rij met units van dezelfde grootte. Er waren er in totaal tweehonderd, die zich allemaal op de begane grond bevonden. Het was een heel gewoon bedrijf, onderdeel van een keten, maar niet *high-end*. De beveiliging was adequaat, maar niets bijzonders. Hoewel er camera’s hingen, waren er veel dode hoeken omdat ze hadden gekozen voor het minimum aantal waar ze mee weg konden komen. Het doelwit had een contract voor twaalf maanden afgesloten, wat standaard was. De naam die hij had gebruikt was niet dezelfde waaronder hij in het hotel geregistreerd stond.

‘Check de passagierslijsten,’ zei de Zweed.

Ze deed het en kwam te weten dat het doelwit een economy ticket had geboekt voor de dag nadat hij uit zijn hotel zou uitchecken.

‘Hij checkt om elf uur uit,’ zei ze. ‘Zijn vlucht gaat de volgende avond om half acht. De check-in is twee uur daarvoor, dus hij heeft eenendertig uur over om te doen wat hij van plan is.’

‘Dat is te lang,’ mompelde de Zweed.

De Deen zei: ‘Hij overnacht in het opslagbedrijf. Daar heeft hij zijn kampeerspullen.’

De Finse knikte. ‘Hij gebruikt het als safehouse. Het gaat hem niet om de opslag. Hij bewaart er de belangrijkste benodigdheden om onder de radar te blijven als hij in de stad is.’

‘Maar waarom dan eerst een week in een hotel als hij sowieso van plan was een safehouse te regelen?’

De Finse haalde haar schouders op. Ze wist het niet.

De Zweed knipte met zijn vingers. ‘Omdat hij hier terugkomt. Hij heeft hier een klus op stapel staan. Blijkbaar een grote, of in elk geval een met een hoog risico. Een opdracht waarbij hij niet meteen na afloop uit de stad kan verdwijnen, en hij wil niet het risico lopen in een hotel of pension te overnachten. Maar nu hij een safehouse heeft, kan hij onder de radar blijven tot het weer rustig is, terwijl de politie haar tijd verspilt met het ondervragen van receptionisten.’

‘Jezus, wat een gladde,’ zei de Deen.

‘Zo glad als een aal,’ beaamde de Finse onder de indruk. ‘Maar over twee dagen trapt hij in een val die hij zelf heeft gezet.’

‘Je klinkt alsof je medelijden met hem hebt.’

‘Klopt.’ Ze glimlachte. ‘Bijna.’

De volgende ochtend verliet het doelwit zijn hotel op het geplande tijdstip. Ze volgden hem naar het opslagbedrijf, zoals ze twee keer eerder hadden gedaan toen hij zijn aankopen er had afgeleverd. Ditmaal liet hij een kleine koffer achter, maar hij vertrok meteen.

‘Niks aan de hand,’ zei de Zweed, want de teleurstelling in het busje was tastbaar. ‘We weten dat hij terugkomt.’

‘Gewoon nog even geduld hebben,’ voegde de Finse eraan toe.

‘Zullen we hem in de val laten lopen?’ vroeg de Deense vrouw. ‘Hij heeft de deur vergrendeld met een of ander hypermodern combinatie-slot, maar dat heb ik zo open. Fluitje van een cent.’

‘Nee,’ zei haar landgenoot. ‘Hij heeft vast allerlei anti-inbraaksnufjes bij de deur geïnstalleerd. We hoeven maar één verkeerd stofje aan te raken en hij weet dat we binnen zijn.’

De Zweed zei: ‘Trouwens, heeft er echt iemand zin om in een donkere afgesloten ruimte te gaan zitten wachten tot hij terugkomt?’

‘Ik weet wel wat leukers te doen,’ antwoordde de Finse.

De Zweed glimlachte daarom en zei: ‘Dus we zijn het eens? We wachten gewoon. Hij zal op een gegeven moment terug moeten komen om te slapen. Hij blijft echt geen dertig uur achter elkaar wakker als dat niet nodig is.’

‘Hoe krijgen we de deur open zonder dat hij het merkt?’ vroeg de Deen.

‘Dat is niet nodig,’ antwoordde de Finse. ‘We glippen ongezien het

terrein op. Als we voorzichtig zijn, hoort hij ons niet aankomen. Hij kan het combinatieslot natuurlijk niet gebruiken als hij in de unit is, dus als we eenmaal voor de deur staan, maakt hij geen schijn van kans meer. Een van ons opent de deur – ik schat een seconde of twee. De andere twee gebruiken zaklampen om hem te lokaliseren in het donker en hem te verblinden voor het geval hij iets van plan is. En dan *peng peng*. Over en uit.

‘Klinkt goed,’ zei de Zweed.

De Finse, die een warm gevoel kreeg van het compliment, richtte zich tot de anderen. ‘Zullen we het dan zo afspreken?’ Ze stak een hand in de lucht. ‘We pakken hem in het opslagbedrijf.’

Ook de andere drie staken hun hand op. Ze waren unaniem akkoord.

‘Ik stel wel voor dat we alle details twee keer nalopen,’ zei de Deen. ‘We moeten honderd procent zeker zijn van onze zaak.’

‘Zijn we ooit aan het werk gegaan als dat niet zo was?’

3

Kort na middernacht kwamen ze in actie. De nachthemel was helder. De lucht was warm. De Deen bleef achter op de bestuurdersplaats van het busje, dat aan de kant van het opslagbedrijf geparkeerd stond, maar tussen het schijnsel van straatlantaarns en uit het zicht van de beveiligingscamera's. Van een afstand zag het voertuig eruit alsof het geparkeerd stond en er niemand in zat. Hij was de bestuurder van de vluchtwagen, hield de omgeving in de gaten en kon eventueel voor back-up zorgen, terwijl de anderen zich in het bedrijf bevonden. Ze droegen allemaal oortjes zodat hij ze kon waarschuwen als er buiten iets gebeurde dat het werk in gevaar zou brengen, maar dat was onwaarschijnlijk. De opslagunit bevond zich op een rustig industrieterrein waar alle bedrijven op dit tijdstip gesloten waren. Er kwam maar weinig verkeer langs. Dat gold zowel voor voetgangers als motorvoertuigen. De enige mensen in de buurt waren zij en hij.

De Deense, de Finse en de Zweed zouden de klus afwikkelen op de manier die de Finse had voorgesteld. De Zweed zou zijn fysieke kracht gebruiken om zo snel mogelijk de deur te openen, de Finse was de schutter en de Deense zou hun rugdekking geven. De Finse had de rol van moordenaar verdiend omdat ze niet alleen goed schoot, maar bovendien een stuk kleiner was dan de andere twee teamleden. De Zweed schoot zuiverder vanwege zijn korte armen, maar was door zijn lengte niet de beste keus. Aangezien het doelwit op de grond zou liggen, zou een lange schutter hem in het donker net wat minder snel in het vizier krijgen. Een vertraging van een fractie van een seconde kon rampzalig zijn. Iedereen was tevreden met zijn rol en wist wat hij moest doen en wanneer.

Het doelwit was even voor negen uur 's avonds teruggekeerd bij zijn opslagunit. Om tien uur had het personeel achter de receptie zijn boeltje gepakt en was naar huis gegaan. Het team had er geen idee van hoe lang het zou duren voor het doelwit in slaap viel, maar ze hadden besloten om voor de zekerheid een paar uur te wachten.

‘Hij gaat daar echt geen boek zitten lezen,’ had een van de Denen gezegd. ‘Hij maakt het zich gemakkelijk en zorgt ervoor dat hij zo snel mogelijk onder zeil is. Het is duidelijk dat hij niet graag stilzit, en hij weet dat hij daarbinnen kwetsbaar is.’

Na afloop zou de opslagunit de Finse voldoende privacy bieden om met haar gereedschap aan het werk te gaan. Het doelwit had zelfs een generator om alles aan te sluiten.

‘Attent,’ had ze gegruip.

Ze droegen lichtgewicht kogelwerende vesten onder hun jassen en waren bewapend met gedempte pistolen en een aantal magazijnen met reservemunitie. Ze hadden elk hun eigen voorkeurswapen. Niemand verwachtte dat er meer dan twee schoten in zijn hoofd nodig waren en zeker geen vuurgevecht, maar het was van essentieel belang dat ze voorbereid waren op gebeurtenissen die verdergingen dan het meest ongunstige scenario.

De Deense begaf zich als eerste en in haar eentje in de richting van het opslagbedrijf. Ze had de flap van haar pet naar beneden getrokken om haar gezicht af te schermen en haar haar ging schuil onder de capuchon van haar jas. Ze had een aluminium trapleer in haar handen en droeg op haar rug een huishoudtrap die met spankoorden was vastgezet – gekocht in dezelfde winkel die hun doelwit had bezocht. Ze haastte zich naar het hek van het bedrijf, schoof de ladder uit en liet de haken over de bovenste rand zakken. Zowel de haken als de poten van de trapleer waren in schuim gewikkeld. Het kostte haar enkele seconden om over het hek te klimmen en zich aan de andere kant te laten zakken. Ze droeg sportschoenen met dikke zolen.

Ze trok de schuifknoop los waarmee ze een betonschaar aan haar riem had bevestigd en gebruikte hem om het slot van het hek door te knippen. Het slot was alleen bereikbaar vanaf de binnenkant.

Vervolgens zette ze de huishoudtrap – eveneens in schuim gewikkeld, om geen geluid te maken – op zijn plek en klom op de bovenste trede zodat ze bij de beveiligingscamera kon die aan de muur was bevestigd. De camera bestreek het hek en de ruimte erachter. Ze spoot het beschermglaasje van de lens zwart met verf uit een spuitbus.

‘Jullie kunnen komen,’ fluisterde ze in haar radio.

De Finse duwde het hek open en haastte zich het terrein op, gevolgd door de Zweed. Ondertussen gebruikte de Deense de huishoudtrap om nog meer camera’s onbruikbaar te maken. Hoewel die niet het hele ter-

rein bestreken, konden ze niet operationeel worden gelaten. Ze mochten geen enkel risico nemen. Ze had niet kunnen voorkomen dat ze door de eerste camera was geregistreerd toen ze over het hek klom, maar haar gezicht was door haar kleding onherkenbaar, en er zouden geen beelden zijn van de Finse of de Zweed, noch van hun activiteiten op het terrein.

De unit van het doelwit bevond zich ongeveer in het midden van een rij van acht – vier units vanaf de eerste en drie tot aan de laatste. Ze namen hun posities in. Door de zachte zolen van hun schoenen en hun ervaring op het gebied van onopvallend handelen verplaatsten ze zich zo geruisloos als mogelijk was. De Zweed haalde een parabolische microfoon uit zijn rugzak, deed het oortje in en richtte de microfoon op de deur van de unit. Hij luisterde even terwijl hij het toestel heen en weer bewoog.

Hij knikte naar de twee anderen en vormde met zijn lippen de woorden ‘hij slaapt’. Vervolgens wees hij op de rechterdeur. De Finse en de Deense knikten terug. De Finse sloop naar de rechterkant en hield haar pistool in de aanslag. Twee seconden om de deur te openen en nog een om het wapen op het doelwit te richten. Hij kon onmogelijk binnen drie seconden wakker worden en reageren, dacht de Finse.

De Zweed zette de parabolische microfoon op de grond en de Deense bracht haar wapen in de aanslag: een FN P90-machinepistool dat ze in de automatische stand had gezet. Op de loop was een lange geluiddemper bevestigd. Het was een machtig wapen, maar alleen als back-up bedoeld. Ze hadden afgesproken dat de Finse zou schieten. Die zou daarvoor een Ruger-pistool met kaliber .22 gebruiken. De kogels zouden ondanks de lage mondingssnelheid dodelijk zijn als ze vitale organen troffen – wat het geval zou zijn, want de Finse was een ervaren schutter. De kogels zouden in het hoofd of de torso achterblijven. Geen uitschotwonden betekende minder rommel, en minder rommel betekende minder bewijsmateriaal. In de auto lagen rollen plasticfolie te wachten, klaar om te worden afgewikkeld alvorens ze met haar elektrische gereedschap aan de slag ging. De P90 was voor het geval de Zweed de deur niet open zou krijgen. Het leek onwaarschijnlijk dat het doelwit de unit van binnenuit had afgesloten of daartoe zelfs maar de moeite had genomen, maar ze namen geen enkel risico. Als hij een of ander vergrendelingsmechanisme had geïnstalleerd en de Zweed de deur niet binnen drie seconden open wist te wrikken, zou de Deense haar wapen

leegschieten. Het magazijn van de १90 bevatte vijftig patronen die binnen enkele seconden zouden worden afgevuurd. Hoewel het vuur indirect zou zijn, was het ondenkbaar dat het doelwit het zou overleven.

Het zou een onvoorstelbare bende worden. Daarom was het ook een noodplan. Ze gaven de voorkeur aan een paar goed gerichte schoten, maar met een doelwit als dit accepteerden ze de mogelijkheid dat er concessies moesten worden gedaan.

De Deense, die de १90 nu met beide handen omklemde, knikte naar de Finse en de Zweed dat ze klaar was. De Zweed nam behoedzaam zijn positie in, liet zich door zijn knieën zakken en pakte de deur vast. Hij knikte naar de anderen. De Finse activeerde de red-dotkijker op de Ruger en de ledlamp onder de loop.

De Deense haalde haar linkerhand van de १90 en stak drie vingers in de lucht. Toen twee.

Eén.